

PELHŘIMOVSKÝ OTAZNÍK

ČÍSLO: 1 ROK: 2014

PŘEDKRM

Vážení a milí čtenáři, čtenářky,

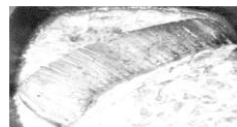
děkujeme, že jste šáhli po prvním vydání samizdatového periodika nesoucí název Pelhřimovský otazník. Jeho smyslem má být otevřený prostor pro všechny lidi, kteří mají chuť pravidelně či občasně přispívat nějakými články, sloupky, fotkami, vlastně čímkoliv, co není možné nalézt v oficiálně vydávaných regionálních novinách. Bohužel jsme očitými svědky (při čtení regionálních listů) nic neříkajících článků, které mnohdy bývají pouhým převyprávěním článků z internetu či z jiných deníků, dále pak obav z toho, zda ten který (náš) článek zaslaný místní redakci vůbec vyjde. A rovněž jsme svědky hluboké prázdnoty a „vrcholu“ žurnalistiky tištěné na špatně hořlavý papír, který máme tu čest pravidelně nacházet v našich schránkách, jmenovitě Pelhřimovské noviny a Týden na Pelhřimovsku.

Abychom nezůstali pouze u kritiky a tlachání u hospodských stolů, vzali jsme rozum do hrsti a rozhodli se uskutečnit to, co nám tu chybělo. Vlastní noviny. Neznamená to však, že to jsou nějaké „naše“ noviny, ale jsou otevřené pro všechny. Proto se nebojte a chopte se pera či jiného instrumentu. Budeme velice rádi za nové pisatele a pisatelky či fotografy, fotografky, glosátory, malíře atd. Vaše příspěvky prosíme zasílat na emailovou adresu pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz. Můžete si vymyslet i svojí vlastní sekci nebo psát do těchto stávajících. Fantazii a angažovanosti se meze nekladou.

A nyní trochu k obsahu tohoto prvního vydání. Je pro Vás připraveno sedm sekcí. V první z nich, která nese název Od boku s obrázkem upečeného bůčku, se budeme snažit **satiricky** ukazovat některé krásy a skvosty v našem malebném městečku. Po ní můžete nahlédnout do bývalé budovy vlakového nádraží a seznámit se s tím, co je to **občanský aktivismus**. Článek pro Vás napsalo Efko. Do následující části s názvem Otazník přispěl Jiří Bělí svým článkem o problému týkající se **kamerových systémů a svobodou**. Do **hlubin jazyka** se ponoříme společně s Jakubem Markem v sekci Podzemí slov. V tomto čísle se podíváme na zub slovu pitomost. S Kubou se však po vynoření z oné hlubiny půjdeme ještě projít na pražskou Palmovku za Bohumilem Hrabalem. Poetická nálada tzv. **Hrabalovy Libně** se však nečekaně změnila po přečtení **básní**, které svou přímostí zasahují lidskou existenci v její celkovosti. Pero Sockana Troskoviče se do Vás při čtení jeho děl zaryje vážně hluboko. Zpoza stolu se pak můžete začíst do **Balady o Soběslavovi**, kterou napsal Mišák. Na veselé náladě opět příliš nepřidá. Závěrem se mrkněte, co se ukazuje Na horizontu a navštivte určitě některou z **připravovaných akcí**, které pro Vás připravila čajovna Utopia. Horizontem končí tento díl.

Co přinese ten další?

OD BOKU

Předvolební kampaň je v plném proudu, což se odráží na nápaditých billboardech po celém městě. Obzvláště se vyjímají dva.

Máme čerstvé zprávy z pelhřimovského Domova pro seniory. Bylo nám oznámeno, že senioři po obědě dostávají pro lepší zažívání kvalitní pivo Duff-ek. Skvělé.

Nové kadeřnictví na radnici v Pelhřimově

"Střihnu Vám to v cuku letu."

vrchní kadeřník Bambula

Pelhřimovští obyvatelé se dočkali otevření nového kadeřnictví, které sídlí v budově radnice na Masarykově náměstí. O naše účesy se postará veřejně známá osoba, starosta a nyní i vrchní kadeřník, Leopold Bambula. Jak každý ví, ve střihání má dlouholetou praxi. Do začátku přejeme mnoho spokojených zákazníků a hlavně stále ostré nůžky.

A na závěr zveřejněme skvělou radu od pana Milana Štecha, kterou můžeme vyčíst například z jeho oficiálních stránek. Myslím, že se mu povedlo jako jednomu z mála politiků sdělit opravdu silně efektivní motto.

**"Slušně,
ale důrazně!"**

O občanském aktivismu

Na občanský aktivismus lze nahlížet z různých perspektiv. Například přísně vědecky, nepřísně laicky nebo opovržlivě politicky. Což se projevuje ve výpovědích některých „pánů“. Tak či onak, je potřeba vnést do širších řad alespoň něco z toho, co ve své podstatě zakládá zdraví demokratického státu. A co se v posledních letech opět alespoň částečně dostává do obecnějšího povědomí a hlavně do aktivního boje. Tím je právě občanský aktivismus.

Definic aktivismu je několik, ale tato hezky vystihuje podstatu. Určuje občanský aktivismus jako **„individuální či kolektivní činnosti k zjišťování problémů týkající se veřejnosti.“** Je to i způsob, ve kterém lidé pracují pospolu (např. v komunitě), tvoří v každodenním životě určité odlišnosti a rozvíjejí své dovednosti, znalosti, hodnoty a motivace. A to právě za účelem odlišit komunitu od běžného způsobu žití. Obecným cílem občanského aktivismu je pak **zlepšování kvality života (společné dobro)** jak v komunitě, tak ve veřejném prostoru.

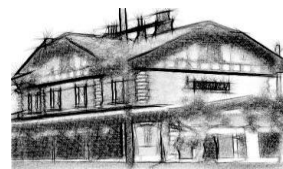
Jestliže bylo výše zmíněno, že občanský aktivismus je jakýmsi fundamentem zdraví demokracie, je potřeba si v tomto případě uvědomit, že demokracie je diskuse. Či dnešní optikou viděno, **„má být diskusí“**. Ale neznamená to diskusí jakožto srážku dvou zneprátených táborů, které pevně uchopily své zbraně a jdou se utkat tváří v tvář na Masarykovo náměstí v Pelhřimově. „Jde spíše o srážku myslivou.“ Alespoň tak to říká náš významný český historik Robert Kvaček. Vždy se proti sobě utkají a to jak v každodennosti, tak i v historickém vývoji různé alternativy. A jedna z nich se prosadí. Ale alternativ tu je mnoho a občanský aktivismem se můžeme zasadit o to, která z nich

to bude. Zároveň diskuse v současné pluralitní společnosti je nevyhnutelnou součástí **komunikace**.

„Nejslavnější filosof současnosti“, alespoň tak nazval Ronald Dworkin, Jürgena Habermase při příležitosti jeho 80. narozenin, ve svém díle *Teorie komunikativního jednání* z roku 1981 předkládá diagnózu společnosti, která ve svých aspektech ukazuje společnost naší. Nejde v první řadě o kritiku kapitalistického systému, nýbrž o problém byrokratické a technizace společnosti. Habermas se domnívá, že státní orgány kolonizují životní prostor člověka a zavádějí utilitaristický kalkul a instrumentální rozum do oblasti, kde to má zhoubné následky. Proti této kolonizaci životního prostoru má být dle něj posilováno to nejzranitelnější a zároveň to nejcennější co je v člověku. Tím má na mysli **odkázanost na druhé**. Avšak jde o přeměnu této slabosti na přednost. V této přeměně se rodí jazyková komunikace, která spočívá **v touze po domluvě** a která zároveň vytváří prostor pro domluvu a následně i spolupráci. Přeměna odkázanosti na druhé není nic hotového či stálého, nýbrž je to výzva, na kterou musíme odpovídat, kterou je potřeba neustále „dobývat“ a na které je potřeba pracovat. Pokud to neděláme, vytrácí se dle Matějčkové **„veřejnost, která je pro svobodu člověka a posléze pro jeho svobodné tvoření nezbytná. Veřejnost se tedy rodí právě zde, v každodennosti „malých pravd“.** **Bez zájmu o druhé a bez smyslu pro společné blaho žádná veřejnost neexistuje.“**

Pro větší úspěšnost dostat ve veřejném prostoru tomuto nároku se tvoří tzv. občanská sdružení. Mezi nejznámější patří jistě v poslední době skloňované sdružení **Brnění**, které dle jejich stránek (www.osbrneni.cz) vzniklo

v reakci na městskou kauzu ohledně výstavby podzemních garáží pod Zelným trhem v Brně. Cílem tohoto sdružení je snaha o to, aby se veřejnost „co nejvíce dozvěděla, věděla, co může podniknout a získala jasné návody, co může udělat.“ Matěj Hollan, předseda tohoto sdružení, humorně odpovídá na otázku - Proč existují aktivisté? „Aby tu chtěly žít i naše děti.“ (motto naší nepoliticko-politické strany ANO, bude líp). Bráno do důsledků, bez konotací s ANO, to odpovídá výše zmíněné tezi, že jde o ono společné dobro - nejen pro nás, ale i pro další generace.

Pokud si plně uvědomujeme náplň občanského aktivismu a přesuneme ji z obecných rovin do praktických důsledků, s nimiž se potýká již mnoho sdružení a konkrétních lidí v jejich rámci, docházíme k tomu, že v Pelhřimově něco jako občanský aktivismus pod rouškou sdružení vlastně chybí. Otázkou je, zda je vůbec ochota k něčemu takovému. Konkrétněji řečeno: ochota k chození a dotazování se radních na jejich kroky a hlavně „proč“ se děje to a to; ochota ke konstruktivní diskusi; ochota se vůbec angažovat; ochota bojovat proti přesile (moci a kamarádčkování se ve „vyšších“ patrech); ochota k neutuchající ostražitosti týkající se veřejných zakázek, velkých investic do nejasného rozvoje a hlavně zda je vůbec ochota a chuť starat se o veřejné problémy s nejasným výsledkem namísto starání se pouze o svoje dobro a mottem: „Raději do ničeho nestrkat nos.“

O chybění této angažovanosti v Pelhřimově vypovídají kauzy, které snad chtějí a záměrně provokují občana k probuzení zájmu a k tomu, aby byl veřejně činným. Do nich spadá např. prazvláštní výběrové řízení a dosazení „odborníka“ Ing. Tomáše Dufka do funkce ředitele v Domově pro seniory v Pelhřimově. Dále pak jakási zkamenělost a snad i neodvolatelnost vedení Kulturního zařízení města Pelhřimov, absence

jejich vlastní stránek, na kterých by bylo možné dohledat např. finančních toky. Mohl by se rovněž vyřešit případ včasného nevylovení sladkovodních ryb z rybníku sousedící s čističkou odpadních vod v rámci její rekonstrukce tak, aby nedošlo k jejich masivnímu vyhynutí. Rovněž by bylo možné dohledat odpovědi na otázky týkající se podivného nákupu gumového hřiště (na Masarykovo náměstí), které svojí kvalitou připomínalo spíše kuriozitu a při dotázání se na podrobnější informace týkající se hřiště nejmenovanou osobou z řad obyvatel se jí dostalo naprosto neadekvátní a nic neříkající odpovědi od odpovědné osoby. Sdružení by se mohlo rovněž dotazovat po smyslu a finančních částkách vynaložených na kuriozně-rekordního šachového pěšce postaveného na Svatovítském náměstí, dále pak smysl obrovské židle uprostřed kruhového objezdu, rovněž pak i cena a smysl naprosto hloupého „pomníku“ (u KD Máj) imaginárně zbouraného pelhřimovského krematoria. Je možné se v neposlední řadě ptát po přílišné nekritičnosti a částečné cenzuře probíhající v redakci Pelhřimovského deníku.

V souvislosti s poslední námitkou bych tento článek uzavřel tím, že alespoň částečnou **snahou tohoto samizdatového vydávání Pelhřimovského otazníku** je občanská angažovanost. A je rovněž snahou udělat takovou platformu, ve které by bylo dostatek prostoru pro všechny, kdo se chtějí vyjadřovat bez obav z jakékoliv cenzury, pro ty, kdo chtějí zlepšit veřejný prostor, tedy pro ty, kterým není lhostejný život kolem nich. Snahu Pelhřimovského otazníku je možné ilustrovat na citátu z pera Karla Hvizdaly: „Úkolem řádných novin je probrat nás z hypnózy, v níž nabýváme dojmu a přesvědčení, že lidská společnost v posledku funguje mimo rozpoznávací schopnosti našich smyslů, a tudíž je lepší se tím netrápit, nechat to být.“

Efko

Velký bratr tě sleduje

Kdo nic špatného nedělá, nemá se čeho bát a měl by se v prospěch státních orgánů vzdát svého soukromí nejlépe zcela?

Mytický pohled "Kdo nemá co skrývat, nemá se čeho bát" je překládán těmi, kdo nemají lepší (neřkuli nejlépe i racionální) odůvodnění pro zavedení nebo další rozvoj sledovacích metod a technologií. Jedná se o jeden z nejčastěji používaných pseudoargumentů proti ochraně soukromí a osobních údajů. Tento pohled je zvláště nebezpečný ve spojení se vzrůstající důvěrou v nové techniky (a technologie) používané v policejní praxi, jakožto i rostoucí tendencí vyšetřujících orgánů neprovádět důkladné vyšetření všech alternativ v případech, kdy lze stopou či vzorkem ukázat na jedince – a na toho následně „udeřit“ a přimět jej buď k přiznání, nebo alespoň k poskytnutí dalších informací.

V České republice je problematika využívání kamerových systémů regulována velmi obecným zákonem o ochraně osobních údajů, jehož výhoda i nevýhoda spočívá právě v jeho obecnosti. Výhodou je fakt, že není nutné reagovat právem na rychlé technologické změny, nevýhodou je ovšem obtížná srozumitelnost ustanovení zákona pro potřeby praxe.

V praxi tak dochází k plošnému porušování zákona při instalaci kamerových systémů, ať už je to způsob instalace, který neodpovídá stanovenému účelu, neplnění informační povinnosti, průběžné nevyhodnocování změn bezpečnostní situace, příliš dlouhé uchovávání záznamů nebo jejich nedostatečné zabezpečení.

Město Pelhřimov soustavně investuje statisíce do rozšiřování kamerového systému, který provozuje společně s Policií ČR, a to i přesto že

neexistují žádné statistiky, které by dokládaly, že se ulice po nainstalování více kamer staly bezpečnějšími. Není tak dlouho, co začala být monitorována nová místa v pelhřimovských ulicích. Kamery byly nainstalovány u ZŠ Osvobození a na křižovatce Myslotínská a Libkovodská. Tyto místa jsou podle policie „riziková“ a kamerový systém má přispět ke snížení kriminality ve městě. Pelhřimov a jeho občany tedy nyní nonstop sleduje již 12 stálých kamer a jedna mobilní.

"Být ovládán znamená být sledován, pod dohledem, špehován, veden, uzákoněn, reglementován, ohrazen, indoktrinován, přesvědčován, kontrolován, oceňován, odhadován, cenzurován, komandován lidmi, kteří nemají ani nárok, ani znalost, ani ctnost. Být ovládán znamená být při každé operaci, při každé transakci, při každém pohybu zaznamenán, zaprotokolován, ohodnocen, orazítkován, změřen, oceněn, zdaněn, puncován, propuštěn, zmocněn, oznámkován, pokárán, zaneprázdněn, vyřazen, usměrněn, korigován. Pod záminkou veřejné užitečnosti a ve jménu obecného zájmu být využit, prozkoumán, odírán, vykořisťován, zmonopolizován, vydírán, vysáván, klamán, okrádán; a pak při sebemenším odporu, při prvním slovu stížnosti ohodnocen důtkou, pokutován, hanoben, urážen, pronásledován, vyplíněn, zbit, odzbrojen, svázán, uvězněn, zastřelen, bombardován, souzen, odsouzen, deportován, obětován, prodán, zrazen, a na vrchol všeho zneužití, napálen, pohaněn, zneuctěn. Taková je vláda, její spravedlnost, její morálka! Ó, lidská bytosti! Je možné, že po šedesát století si hnula v této odpornosti?"
/Pierre-Joseph Proudhon/

A závěrem vysvětlivka k nadpisu: Velký bratr je fiktivní postava absolutistického vůdce státu Oceánie z antiutopického románu 1984 od George

O T A Z N Í K

Orwella. Toto označení se dnes používá jako obecné označení pro vládní sledování, odposlechy a podobná narušení soukromí.

V románu 1984 je „Velký bratr“ diktátorem ve zcela důsledně totalitním státě. V Orwellem popsané společnosti je každý její člen pod každodenním dokonalým dohledem úřadů. Občané jsou na toto neustále upomínáni frází „Velký bratr tě sleduje“. Popis fyzické podoby Velkého bratra, jehož obrazy jsou

vyvěšeny prakticky všude, připomíná Stalina či Horatio Kitchenera (známého z náborových plakátů britské armády). Z románu není zřejmé, zda je osoba Velkého bratra skutečná, nebo se jedná pouze o fiktivní postavu vytvořenou státem. Podle oficiální propagandy je Velký bratr skutečný člověk, jeden ze zakladatelů Strany. Jeho skutečné jméno však v knize nikde není zmíněno, ani není uvedeno, zda je vůbec veřejně známo.

Jiří Bdělí

"Chce-li někdo vyměnit svobodu za kousek bezpečí, nezaslouží ani svobodu ani bezpečí."

Benjamin Franklin

Pitomost

V této rubrice se budeme zabývat podzemím slov - tím, co se skrývá pod povrchem jazyka, který dnes a denně používáme. Každý z nás zcela přirozeně a bez větších problémů komunikuje ve svém rodném jazyce, ale málokdy se již pozastavíme nad tím, proč že jsme vlastně danou skutečnost označili tak a tak nebo kde se výraz, který jsme právě vypustili z úst, v našem jazyce vzal. A právě tyto taje našeho jazyka bývají leckdy nesmírně zajímavé a právě o nich budou následující řádky.

Jelikož se jedná o první příspěvek z podzemí slov, není tak úplně jasné, zda neoznačíte celý tento článek (nebo notabene celý tento časopis) za pitomost. Pokud by se tak stalo, budete alespoň vědět, co že to ta pitomost je či bývala. Nahlédneme totiž do podzemí právě tohoto slova.

Přídavné jméno *pitomý* bychom našli už ve staročeštině. Tam však mělo docela jiný význam, než má dnes, a používalo se zejména v souvislosti se zvířaty - pokud někdo označil dejme tomu psa za pitomého, znamenalo to, že je to pes domácí, ochočený či krotký. Pitomé zvíře tedy bylo to, které nežilo ve volné přírodě, ale bylo chováno a ochočeno člověkem.

Když se vydáme ještě dál po stopách tohoto slova, zjistíme, že vzniklo ze slova *píce*, což je starší výraz pro pokrm či stravu. Domácím zvířatům se tedy začalo říkat *pitomá*, protože byla člověkem krmena (dostávala od něj píci) a nemusela si potravu shánět sama.

Kde se ale vzal dnešní význam? Proč *pitomý* dnes znamená *hloupý, tupý* či

omezený? Důvod je celkem jednoduchý. I takové domácí zvíře je přece, v porovnání se zvířeti žijící v přírodě, pitomé. Poté, co si zvykne na přepych, který mu skýtá bydlení po boku člověka, postupně zapomíná, čeho jej matka příroda naučila, a je prakticky neschopné se samo o sebe postarat. Takové domácí zvíře tak často působí hloupě, tupě a omezeně, tj. v dnešním slova smyslu pitomé. Postupem času se tak toto slovo začalo používat i v souvislosti s člověkem, až se jeho význam přenesl ze zvířat na lidi docela.

Očividný důkaz celé věci jsem měl před očima nedávno, když jsem měl možnost vidět vedle sebe dvě zvířata - jedno domácí a jedno divoké: Dvě kočky a jedna člověkem právě naservírovaná miska žrádla. Kdo myslíte, že u ní byl první? Byla to divoká kočka, která ucítila potravu, a tak na nic nečekala, přiřítla se k ní, odstrčila chudáka domácího mazlíčka a už se ládovala jeho večeří. Zatímco domácí kocour, ač mnohem statnější než jeho sokyně, jen stál opodál a pitomé zíral, jak mu před očima mizí potravu. Byl to zkrátka kocour domácí, ochočený a zvyklý na to, že mu člověk dá žrádlo až pod nos a na něm je jen jeho následná konzumace. Už v něm nebyl instinkt lovce, nenapadlo ho, že by měl o stravu bojovat. Byl pitomý...

Mě při tom napadla trošku strašidelná otázka: Nejsme my, dnešní lidé, náhodou trošku onomu domácímu kocourovi podobní? Nejsme taky tak trochu pitomá zvířata, která si zvykla na přepych a stala se jen pitomými konzumenty? Ale to už jsme trošku mimo naše téma...

Jakub Marek

Bohumil Hrabal Na Hrázi věčnosti

Na Hrázi č. p. 326/24. Tato adresa bytu v pražské čtvrti Libeň měla nezanedbatelný vliv na vývoj české literatury. Pobýval a tvořil zde totiž jeden z nejosobitějších českých poválečných autorů a náš vůbec nepřekladanější spisovatel dvacátého století Bohumil Hrabal.

Výše zmíněný byt si pronajal na konci září roku 1950. Jednalo se o velice prostý příbytek sestávající z jediné, nikterak prostorné místnosti, jež dříve sloužila jako kovářská dílna ve dvoře. Hrabal se tak spokojil s celkem chabými životními podmínkami. Důležité pro něj bylo, že měl po letech konečně vlastní bydlení a nadobro se odpoutal od svých rodičů, kteří žili ve velkém bytě v Nymburku, i od pražských podnájmů. I proto Hrabal nuzné bydlení přijímal s „pábitelskou“ radostí sobě vlastní: „Teď jsem pocítil, že tenhle pokoj je jen a jen můj a že tady se mi bude teprve opravdově žít, jen na své útraty, sám se sebou, jako němý trubač. Ten pokoj Na Hrázi jsem si zamiloval k zbláznění.“ V bytě v ulici Na Hrázi, které říkal poeticky „Na Hrázi Věčnosti“, psal Hrabal své první literární texty a později v něm také bydlel se svou ženou.

Nebyl to však jen maličký byt znamenající pocit osamostatnění a svobody, který si Hrabal „zamiloval k zbláznění“. Nadchlo jej vůbec prostředí do značné míry proletářské libeňské periferie a její osobitá poetika. Prakticky ze všeho, co zde viděl, byl nadšen: „Všude byla přibita vidina, že Ježíšek chodil v Libni do mateřské školky.“ Hrabal si oblíbil místní atmosféru klidného rutinního života umožňující člověku přijímat krásy i strasti všedních skutečností a zaměřovat svou pozornost výlučně na člověka i jeho osobní

zážitky a zcela se tak odpoutat od kolem probíhajících „velkých dějin“.

Hrabal byl také častým návštěvníkem mnoha libeňských hostinců, hospod či výčepů, kde se seznamoval s místními lidmi, naslouchal historkám zdejších pivařů a živě diskutoval se svými přáteli. Hospodské hovory, kterých se zde účastnil či které jen vyslechl, se často stávaly námětem jeho prozaických textů. Hrabalovy návštěvy hospod byly relativně krátké. Obvykle probíhaly tak, že přišel, vypil jedno pivo, přičemž pozoroval, co se kolem něj děje a co se kde rozebírá, a jakmile měl dopito, přesunul se zase do hospody jiné.

Hrabal se zkrátka snažil se svou milovanou Libní co nejvíce splynout. Aby jeho spojení s prostředím bylo co nejdokonalejší, dokonce přestal zamykat svůj byt. Ten se tak postupem času stal místem, kde tu a tam přespávali opilci či lidé, kteří zrovna neměli kde na noc složit hlavu, a to aniž by je Hrabal znal či by byl jimi alespoň požádán o svolení. Výjimkou nebyla ani situace, kdy se místní opilci po zavírací době libeňských hospod přesunuli k Hrabalovi, aby jej požádali o pivo a u něj v bytě pokračovali v popíjení – s tím, že jim obsluha řekla, že od teď až do rána je „otevíráno jediné u Fialů“ (majitel domu Na Hrázi 24 se jmenoval Fiala, a tak se v sousedství také všem nájemníkům tohoto domu přezdívalo „pan Fiala“).

S dávkou nostalgie vzpomínal na specifickou poetiku libeňského prostředí padesátých let i Egon Bondy, který často Hrabala v jeho bytě navštěvoval a po jistou dobu s ním zde i bydlel: „Libeň byla jedno z těch předměstí, které mělo svoji duši. Mělo svoji minulost, mělo svého genia loci.“

Bohumil Hrabal přirovnává svou libeňskou éru k životu americké beatnické

CHLEBÍČEK

generace: „To, co bylo v Americe, v Praze už bylo podle mě dřív...“. Paralely s americkým hnutím spatřuje i Egon Bondy: „Styčné body s beatniky byly be-bop (nejpřísněji ovšem zakázaný a trestaný), hard sex (s výjimkou homosexuality), vagabondage, krádež, žebrota a antispoločenská aktivita všeho druhu.“ Zásadní rozdíl Hrabal spatřuje v publicitě. V českém případě chybělo rozšíření beatnických myšlenek mezi širší veřejnost a vytvoření nějakého jasného konceptu. Ten naopak američtí beatnici měli a podařilo se jim jej rozšířit. Dokázali zkrátka svůj způsob života prodat jakožto zásadní společenskou událost.

Pražská Libeň měla na Bohumila Hrabala – jako člověka i jako spisovatele – značný vliv. Literární historik Vladimír Novotný ve svém příspěvku do sborníku vydaného k Hrabalovým pětasedmdesátým narozeninám dokonce píše, že to byla právě Libeň, která „vtiskla jeho peru nenapodobitelnou robustnost, vitalitu a humor“. Byť se v tomto případě jedná o poněkud

přehnané vyjádření (zmíněné rysy měly už předchozí Hrabalovy texty a Libeň tedy nelze považovat za jediný vliv, který do Hrabalových knih tyto prvky přinesl), vidíme zde, jak silně je Hrabal s Libní spojován a jak je toto spojení vnímáno.

V Libni pobýval Hrabal až do června 1973, kdy byl jeho byt označen za hygienicky závadný a Hrabalovi se tak museli z „Hráze Věčnosti“ odstěhovat do družstevního bytu v panelovém domě v Kobylisích.

Dnes již dům Na Hrázi, č. p. 326/24 nestojí. V roce 1998 byl v souvislosti s výstavbou pražského metra zbourán. Hrabalova láska k Libni je však v této čtvrti patrná dodnes. Zeď stanice metra Palmovka, která nahradila někdejší Hrabalovo bydliště, je pomalována motivy připomínající autorův život, dílo i jeho svéráznou filosofii, prostranství na libeňské Palmovce bylo pak na spisovatelovu počest pojmenováno jako Náměstí Bohumila Hrabala.

Jakub Marek

ZPOZA STOLU

Pseudo věc

Pseudo čtyři, pseudo pět,
pseudo lidí, pseudo svět.
Pseudo láska, pseudo bol,
pseudo kráska, pseudo tvor.
Pseudo hlava, pseudo bok,
pseudo strava, pseudo mok.
Pseudo válka, pseudo mír...

pseudoefedrin.

/ Sockan Troskovič/

Co jsme?

Jsme zkaženost architektury bytí,
jsme projektový manažeři iluzí.
Jsme vězni konzumních sítí,
jsme zbaveni svéprávnosti.
Jsme pouhé karikatury žití,
jsme již rezignováni a zbití.
Jsme jen oběti globalizovaného žití,
kýbl hnusu a k zblití.
Jsme jen dobytek a pidi...
...byli jsme víc, byli jsme lidi.

/ Sockan Troskovič/

Bílá paní

Dnes v noci přišla mi poštovní zásilka...
...snad balíček!

Jak rok po roku ubíhá,
vrásek na ksichtě přibývá.
Ovoce krásy už dozrálo,
na stromě shnilo...
...a na zem upadlo.

Poštovní zásilka byla ve formě několika psaní,
od mé drahé a milující paní.
Píše mi, že budeme se stýkat častěji...
...však nebudeme spolu spát.
...však nebudeme spolu spát,

Její spodní šat žiletkou svlíkati v naději...
že neupadne její lad.
Snad...
že neupadne její lad.

To psaníčko vždy rád si přečtu,
mé zlatíčko.
Ty to víš a já vím,
že mě nikdy nezradíš.
Miluji tě, jak všemohoucí jsi,
jsem si vždycky přál...
Vzplanu v tobě, abych ukojil svůj žal.

/ Sockan Troskovič/

Balada o Soběslavovi

Soběslav je z Pelhřimova,
překrásného místa.
Letní rána, když jsou parna,
Satanova pomsta.

V parku kde je chládek,
kvetou krásné květy,
sedí tenhle chlápek
hledí v paralelní světy.

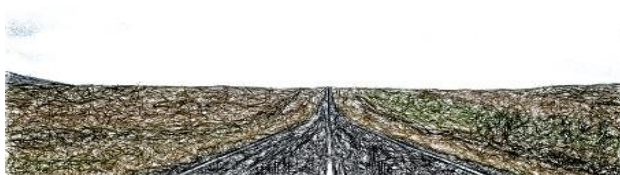
Z velkých plánů zbyly trosky,
hledal štěstí v chlastu
ve volnu jen automat a kostky
říkám to bez balastu.

Tak tu sedí, naříká
hledá štěstí jinde
tam kde nyní pobývá
jeho život vyjde.

Není sám, má rodinu
v paralelním vesmíru
tráví tam snad hodinu
v poklidu a míru.

Bohužel pak střízlivost,
hledá další flašku
ne, to není pitomost
nechce realitu - frašku.

Pelhřimov je město krásné,
nejhorší je samota.
jenom nemít kapsy prázdné,
chlastat, chlastat prasata!
(© Mišák)

Program čajovny Utopia na září a říjen 2014

12. 9. 2014 – Islaja (Finsko) + FAQ (Pelhřimov, Zajíčkov)

Finská umělkyně a písničkářka Islaja, významná představitelka celosvětově uznávaného labelu Fonal Records vystoupí 12. září 2014 v Pelhřimovské čajovně Utopia. V celé ČR odehraje pouze 3 koncerty.

Poprvé ji před několika lety přivezl pražský festival Stimul, po předloňském odehraném turné se vrací až nyní zpátky do Čech, aby zde odehrála 3 ojedinělé koncerty s úplně novým zvukem. Její vystoupení proběhnou pouze v pelhřimovské čajovně Utopia, pražském klubu Kaštan a dále vystoupí v rámci píseckého festivalu Cool v plotě.

Finská zpěvačka, textařka, hudebnice a umělkyně Islaja žije a tvoří v současné době v Berlíně. Její hudební projev je přirovnáván k fenomenální islandské zpěvačce Björk. Islaja svoji hudbu nahrává doma, využívá široké škály nástrojů za doprovodu zpěvu, převážně ve finštině. Její debutové album Meriti (2004) získalo cenu v mezinárodních hudebních médiích The Wire, Dusted Magazine a WFMU.

Vystupovala na několika velkých festivalech (Eurosonic, Sónar a další). Vedle své sólové dráhy je členkou uskupení Free improv, Psych Folk, nebo kapel Avarus, Kemiälliset Ystävät a tria Hertta Lussu Ässä. Její hudba je značně psychedelická, ale zároveň intimní.

V Pelhřimově vystoupí s místní undergroundovou kapelou Frequently Asked Questions (FAQ). Klasický rockový underground, který např. v loňském roce vydal na labelu Poli5 společný split s brněnským hudebním experimentátorem Tomášem Vtípilem.

**19. 09. 2014 – Cáčory (Děčín), Baty Von Janof (Janov), Oioi Piratoi (Praha),
Lev Nikolajevič Myškin (Vysočina)**

Folk-punkové setkání, nová vlna angažovaného folku. Vystoupí děčínská formace Cáčory, janovský písničkář Baty Von Janof, nadaný pražský objev Oioi Piratoi a vysočinský Lev Nikolajevič Myškin.

Dobrovolné vstupné.

**26. 09. 2014 – For You. Earth (Rusko), My Dead Cat (Brno), Kalle (Tábor),
Odeur de Violettes (ČB)**

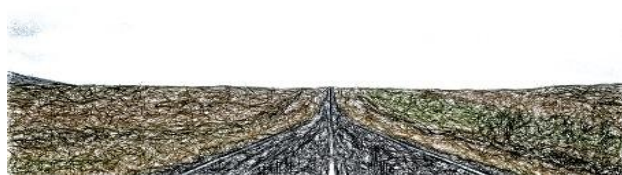
Pestrý hudební večer znějící na vlnách emo-folku, alternativního indies a post-hardcorové muziky. Několik nejzajímavějších hudebních projektů na české nezávislé scéně toho roku.

For You.Earth

N. Novgorod, Russia. Play some kind of hardcore/metal since 2006. Ruská kapela tvrdšího ražení, dorazí do Pelhřimova v rámci celo-evropského turné.

<http://foryouearth.bandcamp.com/>

NA HORIZONTU

My Dead Cat

Brno. „...Vzali punk, hardcore a rock'n'roll a míchali to dohromady. „A teď tam dáme power pop a stoner rock,“ řekla kočička. „Stoner rock ne, ten já nerad,“ povídal pejsek, „dáme tam místo stoneru emo, to já tuze rád.“ Tak tam dali emo. „Mně se zdá, že je tam málo noisu,“ řekla kočička, „musíme tam dát několik hlukových stěn.“ – „A discopunk, abychom nezapomněli,“ řekl pejsek a nasypal ho tam. „A to hlavní!“ povídala kočička, „přece indie kytarovku tam musíme dát!“ Dali tam plný hrnec kytarovky. „A trochu post rocku,“ řekl pejsek a dal tam post rock...”

<http://mydeadcat777.bandcamp.com/>

Kalle

Tábor. Ačkoliv prapočátky kapely Kalle (dřív Kall) sahají dál do minulosti, oficiální začátek je v roce 2013. Od té doby jsme měli tu čest stát na jednom podiu třeba se Scottem Kellym (Neurosis), Boduf Songs nebo Scottem McCloudem (Girls against Boys). V květnu 2014 nám vyšla kazeta Live from the Room.

<http://bandzone.cz/kalle>

Ještě hrajeme v Nod nod. Dřív jsme hráli v kapele Veena.

Tip na zajímavou recenzi: <http://www.the-aardvark.cz/kalle-live-room>

Odeur de Violettes

České Budějovice. zahraju si co potřebuju a víc ani prd.. ale prej to má atmosféru – emo folk

<http://bandzone.cz/...rdeviolettes>

Utopie v říji 2014

3. 10. stánek na veganských hodech v Jihlavě – náměstí – zahrají **Dáša fon Fláša, Cácorý, atd.**

10. 10. **Ondřej Smeykal** – didgeridoo (ethno/ world music)

17. 10. **Skrytý Půvab Byrokracie + Místní těleso** (Lo-Fi/ big beat)

18. 10. **koncert pro Charitu – The Riverman + Antonín Hrdý** (folk/indie)

21. 10. **Koonda Holaa** (noir western/ psychadelic country)

23. 10. **Labdam** (hardcore/ Německo)

24. 10. **Bouchací Šrouby & další** (alternativa)

1. číslo, 2014

kontakt: **pelhrimovskyotaznik@seznam.cz**

cena za výtisk je dobrovolná (doporučeno 20 Kč)

do čísla přispěli: Efko, Jiří Bdělí, Jakub Marek, Sockan Troskovič, Mišák